Ο Βασίλης Τριανταφυλλίδης, γνωστότερος ανά το πανελλήνιο ως Χάρρυ Κλυνν, εγκατέλειψε τα εγκόσμια στα 78 του χρόνια. Τα δυο τελευταία με την αγιάτρευτη πληγή, να θάψει το σπλάχνο του.

Η πορεία του Χάρρυ δεν είναι παρά ένα μικρό τμήμα της Ιστορίας του Τόπου. Με τρείς λέξεις: Τα είχε όλα

Ποντιακή καταγωγή, άρα το ξερίζωμα είναι εδώ.

Φτώχια και δουλειά από τα πολύ άγουρα χρόνια, συνεπώς πάλη για την επιβίωση.

Δέκα χρόνια μετανάστης για κάτι καλύτερο, να και η νοσταλγία για την πατρίδα.

Έρχεται όμως η δημοφιλία, η αναγνώριση. Ορίστε και το κομμάτι της επιτυχίας.

Μαζί και η εμπλοκή με τα κοινά. Είτε σε τοπικό επίπεδο, είτε με τα αθλητικά. Να λοιπόν και το πολιτικό ζώο που, με ενίοτε με θανατερό πάθος, ζει μέσα μας.

Στο πικρό φινάλε, ο θάνατος του γιου του, Νίκου, που όλοι συνομολόγησαν ότι ήταν ένας καλός άνθρωπος και καλλιτέχνης, πράγματα λίγο σπάνια στην εποχή μας. Μια απώλεια

ασήκωτη, για να το αντέξει ακόμα και αυτός.

Ο Χάρρυ(ς) χάθηκε ως φυσική παρουσία, αλλά αφήνει πίσω του μια κληρονομιά, για να μας θυμίζει, με τρόπους σατιρικούς, σε όλους όσοι θα ζήσουν λίγο ακόμα, μα και στις επόμενες γενιές, σε τι είδους μονοπάτια περπατήσαμε στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα. Και πως.

Ήταν, ή μάλλον είναι, παραμένει δηλαδή, ένας καθρέπτης μας. Είτε μας αρέσει, είτε όχι.

Ήταν ένας από τους δικούς μας πρίγκιπες, ο οποίος ανήμερα του Αγ. Κωνσταντίνου παντρεύτηκε με την αιωνιότητα.